

[Elna Munch.]

ikke nærmere komme ind paa Sammensætningen deraf, men jeg henstiller, at man overvejer dette Spørgsmaal i et Udvalg.

Jeg tror ogsaa, at man bør indføre i Loven, at hvis der som Ansøgere staar dels private, dels en Kommune eller en Erhvervsorganisation, der vil bruge Indtægten til et socialt Formaal, saa bør de sidste foretrækkes, naar Forholdene ellers er lige. Der er Eksempel paa, at en Erhvervsorganisation har brugt Indtægten ved en Biografbevilling til at oprette en teknisk Skole, og et saadant Foretagende synes jeg man bør støtte.

Jeg skal endvidere pege paa det urimelige i, at det er forskelligt i de forskellige Kommuner, om Films er skattefri eller ej. Det skulde dog ikke være Skattemyndighederne, der bestemmer, om en Film er skattepligtig eller ikke, det maa dog være Filmens egen Kvalitet, dens egen Natur, der bestemmer det.

Bestemmelsen „Forbudt for Børn“ er omtalt af nogle af de foregaaende Talere. Disse Talere mente, at det var noget, Bevillingshaveren satte paa Plakaten for at vække Sensation og tiltrække Publikum. Jeg tror, at ingen beklager denne Bestemmelse mere end Bevillingshaverne. Det er en Bestemmelse, som Censuren sætter paa, og som man fra Teatrenes Side er meget ked af.

Men paa en anden Maade virker den urimelig. Hensigten er jo den at hindre, at Børn af en vis Alder tager Skade af Filmens Indhold. Men alle Biografbevillingshavere vil sikkert have gjort den Erfaring, at Forældre, som ikke har nogen til at passe deres smaa Børn, og som gerne vil hen og se en Film, tager Børnene med, hvis de selv skal kunne komme der. Men hvis der nu er en Plakat om, at Filmen er forbudt for Børn, kan en Moder ikke gaa hen og se den med sit 2 Aars Barn paa Armen, og det er jo egentlig ikke det, man skulde opnaa. Det er jo af moralske Grunde, man har sat denne Bestemmelse. Den virker her altsaa slet ikke efter sin Hensigt, idet det 2-aarige Barn jo ikke kan tage Skade af Filmens Indhold.

Jeg er nu egentlig ikke nogen Tilhænger af, at smaa Børn i alt for høj Grad slæbes hen i Biografteatrene, hvor mange Mennesker er samlet, men jeg synes paa den anden Side, at det er lidt urimeligt, at de velhavende, som har Raad til at lade deres Børn passe af andre, skal have Privilegium paa at gaa i Teatrene, medens de mindre velhavende, som ikke har nogen til at passe Børnene, og som maa tage dem med,

hvis de overhovedet skal komme ud og more sig selv, ikke skal have Lov til at komme der. Derfor kunde jeg tænke mig, at man f. Eks. indførte den Bestemmelse, at Børn i den skolepligtige Alder eller saadan noget lignende ikke maatte komme i Biografteatret, saaledes at man lod Forældrene selv om at tage det hygiejniske Hensyn, som det til syvende og sidst bliver.

Jeg skal hermed anbefale, at Sagen bliver drøftet i et Udvalg, hvor jeg haaber man kommer til en god Formulering af Lovforslaget, som jeg synes paa mange Punkter trænger til Ændring.

C. J. F. Sven: I det forelagte Lovforslag er den gamle Bestemmelse om, at Bevillingens Varighed kun er 3 Aar, opretholdt. Jeg vil gerne lægge et godt Ord ind for, at man gik til en noget længere Periode. Med de Kapitaler, der skal stikkes i moderne Biografteaterdrift, er 3 Aar en forholdsvis kort Tid, og selv om man hidtil har kunnet regne med Forstaaelse hos Ministeriet og de øvrige Myndigheder med Hensyn til Forlængelse af allerede givne Bevillinger, saa er 3 Aar ikke nogen særlig lang Løbetid, rent bortset fra, at selv om man har Ud-sigt til at faa Bevillingen fornyet, vil dette, at der hvert tredje Aar, altsaa i Løbet af saa kort Tid, paa ny skal optages Forhandlinger om Fornylse af Bevillingen, ganske naturligt være uheldigt for en mere stabil Driftsform af Biografteatrene.

Endvidere vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at naar man — og det er jo aabenbart Hensigten — fortsat ønsker, at Staten gennem Biografteatervæsenet skal have en meget betydelig Indtægt, saa bør man ikke til andre Sider indenfor Biografvæsenet ligefrem give Afkald paa Indtægter, der frembyder sig for Staten. Jeg sigter her til det Forhold, at specielt de amerikanske Filmsfirmaer ved den Form, hvorunder de udlejer deres Films, faktisk og praktisk undgaar at betale Indkomstskat af de meget betydelige Beløb, de tager ind i Leje. Det er jo desværre saaledes, ikke blot her, men ogsaa paa andre Felter, at man er saa tilbøjelig til at vælte hele Skattebyrden over paa det danske Erhverv og ikke tager den de Steder, hvor den egentlig hører hjemme, eller i hvert Fald for en væsentlig Del hører hjemme, nemlig hos de udenlandske Producenter.

Jeg ved godt, at det er et Spørgsmaal, der ikke direkte kommer ind under dette Lovforslag. Men naar man nu her efter Lovforslaget vil opretholde en Bevillingsafgift, som i Virkeligheden er en skærende